

Ordinationstale i Maribo Domkirke Ved Charlotte Louise Backhaus' ordination torsdag den 22. oktober 2020.

Af biskop Marianne Gaarden

*Det ord af den hellige skrift, som jeg på denne din ordinationsdag
særlig vil lægge dig på sinde,
skriver evangelisten Lukas*

Og det skete, mens de gik og talte sammen
og drøftede det indbyrdes,
kom Jesus selv og slog følge med dem.
Amen

Luk 24.15

Kære Charlotte

Vandringen til Emmaus rummer alt det, der er brug for at høre på
en ordinationsdag – billedet på, hvad det vil sige at være både
præst, kirke og menighed.

Jesus møder de to disciple på vejen mod Emmaus, væk fra
Jerusalem. Han møder dem lige dér, hvor de er i al deres
fortvivlelse og rådvildhed efter hans korsfæstelse og død.
Og så slår han følge og vandrer et stykke af vejen sammen med
dem.

At slå følgeskab med mennesker, at vandre et kortere eller
længere stykke af vores liv sammen,
at være der for dem, lige dér, hvor de er i deres liv,
i livets store glæder og største sorger,

er netop essensen af præstegerningen.

Som præster er vi medvandrere på andre menneskers livsvandring.

Gud har selv skabt os,

sendt os ud i verden og kalder os hjem til sig igen.

Gud er på underfundigste vis både udgangspunktet og målet for vores vandring på jorden.

Vi vandrer igennem livet, og når vores vej bliver for bugtet og ujævn, kan have brug for noget at støtte os til.

Bibelen er som en vandrestok, hvis ord vi kan støtte os til.

Det er ord, der angiver retningen for vores liv.

Løfter om det, som Gud har gjort og fortsat vil gøre for os.

Formaning om, hvordan vi skal leve med hinanden.

Når vi møder et andet menneske, slår vi følge med dem et stykke vej i deres liv – kortere eller længere – men aldrig uden at sætte aftryk hos den anden.

Og hvis vi vil noget med den anden,

må vi i kortere eller længere tid vandre sammen og dele liv, historie og tro med hinanden.

Derfor er det godt at lægge sig på sinde,

at uanset hvor ufremkommelig, stejl, stenet eller snoet den vej er, hvorpå du begiver dig ud som præst

for at slå følgeskab med andre mennesker,

hvad enten det er den lille ny, der bæres til døbefonten,

det unge menneske, der søger retning på tilværelsen, eller den gamle, som du følger det sidste stykke vej ud af livet,

så er du ikke alene på din vandring.

Jesus slår følge med dig i din præstegerning.

I præstegerningen kommer vi alle i svære situationer, hvor vi føler trang til at handle og gøre noget,

fjerne den andens sorg og smerte,
forandre verdens uretfærdighed eller urimelighed,
eller blot få den anden til at tænke, føle eller handle anderledes –
men det står ikke i vores magt.
Vi kan ikke andet, end bare være der.

Og så er det lige nøjagtig det, der gør den store forskel.
At vi er der og møder mennesker lige dér, hvor de er.
Om det så er i deres store glæde og forelskelse,
eller om det er i al deres fortvivelse og rådvildhed,
så kan og skal vi ikke andet end slå følgeskab med dem
på et stykke af deres livsvej i tillid til, at han også går med.

Det er ikke sikkert, at de andre i nuet erkender,
at der er sket noget, der har gjort en forskel.
Men forhåbentlig mærker de det og forstår senere,
at der var en, der rørte ved deres hjerter.
Og måske vil de som disciplene kunne sige:

“Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og
åbnede skrifterne for os?”

På disciplenes vej mod Emmaus erkendte de ikke,
at det var Jesus selv, der slog følgeskab med dem.
De var stadigvæk fortvivlede, men de mærkede det.
De genkendte ham senere, da han brød brødet,
og først da forstod de, at han havde rørt deres hjerter,
da han udlagde teksten.

Også vi udlægger teksten i kirken eller på vandringen,
så hans ord fortsat kan få menneskers hjerter til at brænde, men
det er ikke vores præstation eller åndskraft,
der berører menneskers hjerter.
Det er Helligånden, der virker igennem os,

når vi stiller os til rådighed for dens virke.

Vi mennesker har brug for medvandrere til at pege på nye muligheder, se med friske øjne på situationer i livet, når vejen føles tung, trang og lang at gå.

Det er så nemt at bilde sig selv ind, at ALT afhænger af ens egen præstation, når man får kjole og krave.

Men så bliver alle succeser og fiaskoer ens egne, og som præst kommer man på unødigt overarbejde.

Derfor er det så godt at blive mindet om, at vi kun er medvandrere på andre menneskers livsvandring, og at Jesus selv og kommer og slår følge med os.

Ligesom Jesus mødte de to nedtrykte disciple og vandrede sammen med dem, sådan møder han også enhver af os lige nøjagtig dér, hvor vi er i vores liv, og slår følge med os på vores vej igennem præstegerningen.

Vi er aldrig alene på arbejde, og det er godt at lægge sig på sinde, at Jesus er lige her og helt nærværende i vores liv.

Jesus selv kommer og slår følge med dig.

Med de ord vil jeg ønske dig Guds velsignelse i din præstegerning. Amen